

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ
ΣΤΑ
ΗΜΕΡΕΣ

ΟΚΑΛΙΤΕΧΝΗΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΓΕΡ. ΒΩΚΟΣ

ΕΙΚΑΣΤΙΚΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΕΧΝΗΣ

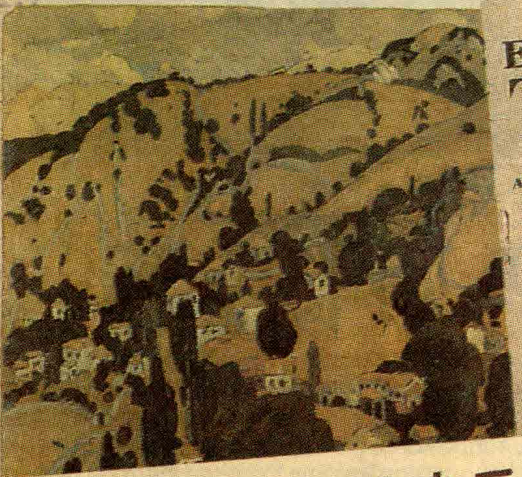
Ιούλιος 1982 Τεύχος 6

20^{ΟΣ}
ΑΙΩΝΑΣ

SIÈCLE SCULPTURE INTERNATIONALE
TITRES FRANÇAIS

τὸ 3^ο μάτι
1935-1937

ΕΒΔΟΜΗ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΑΙ ΤΕΧΝΙΚΗ τὸ 3 ^ο μάτι 1 ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1935	ΕΒΔΟΜΗ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΑΙ ΤΕΧΝΙΚΗ τὸ 3 ^ο μάτι 2-3 ΝΟΒΕΜΒΡΙΟΣ-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1935
ΕΒΔΟΜΗ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΑΙ ΤΕΧΝΙΚΗ τὸ 3 ^ο μάτι 4-5-6 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1936	ΕΒΔΟΜΗ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΑΙ ΤΕΧΝΙΚΗ τὸ 3 ^ο μάτι 7-12 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1936

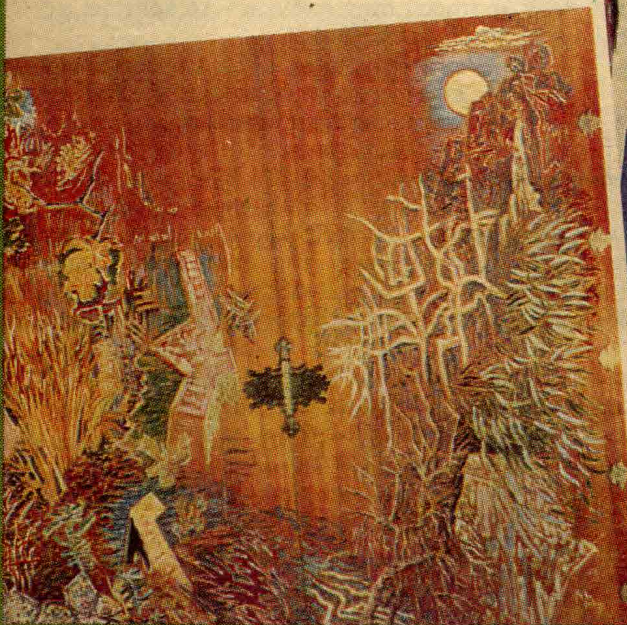
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ
ΤΕΧΝΗΣ
ΙΟΥΝΙΟΣ 1961

ΝΕΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΖΥΓΟΣ

ΠΙΟΔΙΚΟ ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

ΧΡΟΝΙΚΟ '73
καλλιτεχνική πνευματική ζωή

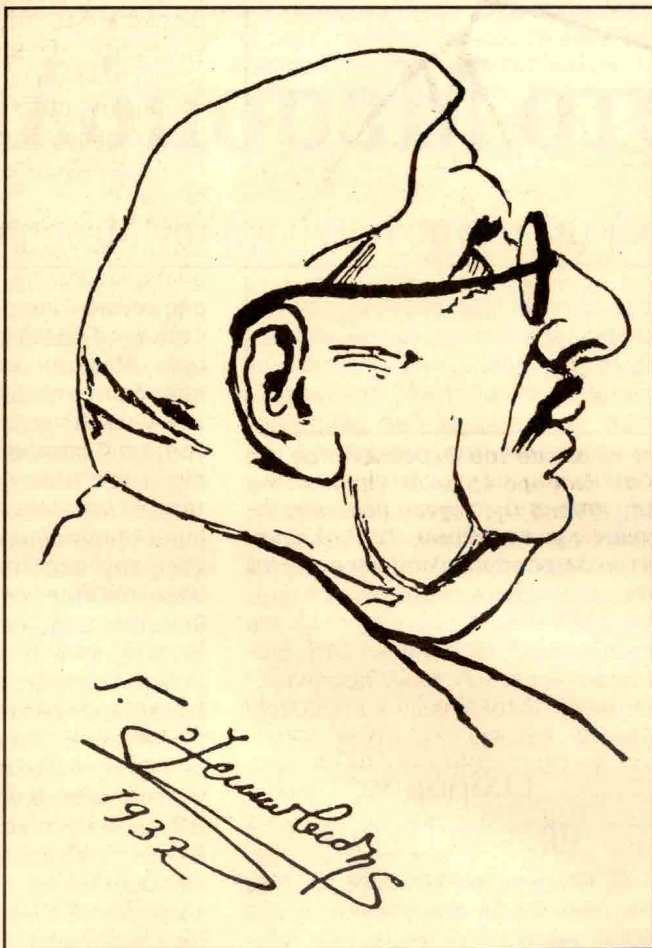
* ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΧ ΔΕΚΑ *

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΕΧΝΗ
Τεχνοκρίτες και ιστορικοί

Ο Δ. Ι. Καλογερόπουλος (1868–1954). Τακτικός συνεργάτης της εφ. «Παλιγενεσία», όπου δημοσιεύει συστηματικά κριτικές και καλλιτεχνικά ρεπορτάζ. Μεγάλη δραστηριότητα ανέπτυξε στο πλαίσιο της «Εταιρείας των Φιλοτέχνων», για τη διοργάνωση εκθέσεων και την προβολή της εικαστικής ζωής στην Αθήνα. Την περίοδο 1901–1926 εξέδιδε και διηύθυνε το περ. «Πινακοθήκη». Υπογράφει και ως Δ.Ι.Κ., Δάφνις, Αμάραντος, Φιλότεχνος, Κάποιος. (Φωτ.: «Η εικαστική ζωή και η αισθητική παιδεία στην Αθήνα του 19ου αιώνα» του Κώστα Μπαρούτα, εκδ. «ΣΜΙΛΗ», Αθήνα, 1990).

Ο Παύλος Νιρβάνας (Πέτρος Αποστολίδης) σε σκίτσο του Γ. Ιακωβίδη. Μακρύς είναι ο κατάλογος λογοτεχνικών, δημοσιογράφων, φιλοτέχνων και καλλιτεχνών που ασκούν κριτική στον Τύπο της εποχής. Ωστόσο, η ενασχόληση των περισσότερων είναι περιστασιακή. Λίγοι ασχολήθηκαν συστηματικά. Ανάμεσα σε αυτούς και ο πολυγραφώτατος συγγραφέας Παύλος Νιρβάνας.

Ο κατάλογος της έκθεσης των Δ' Ολυμπίων. Τα Ολύμπια, γενικοί διαγωνισμοί-εκθέσεις, καθιερώνονται το 1859 με την οικονομική συνδρομή του Ευαγγέλη Ζάππα. Στόχος είναι η προβολή της εθνικής παραγωγής σε όλους τους τομείς, σε συνδυασμό με αθλητικούς και διανοητικούς αγώνες. Πραγματοποιήθηκαν συνολικά 4 εκθέσεις: η πρώτη (1859) στο Βασιλικό Πολυτεχνείο, οι δύο επόμενες (1870, 1875) σε προσωρινό κατάστημα και η τελευταία (1888) στο Ζάππειο Μέγαρο, το σημαντικότερο εκθεσιακό χώρο στην Αθήνα για τις επόμενες δεκαετίες. Για τους καλλιτέχνες τα Ολύμπια προσέφεραν μοναδική ευκαιρία να παρουσιάσουν έργα τους στο αθηναϊκό κοινό σε μια επίσημη διοργάνωση. Ειδικά σ' αυτή του 1888 οι καλές τέχνες αντιμετωπίστηκαν ιδιαίτερα ευνοϊκά. Η συμμετοχή καλλιτεχνών υπήρξε μεγάλη (περίπου 130). Ο εντυπωσιακός αριθμός έργων (περίπου 400), που κάλυπταν το 1/3 του συνολικού χώρου της έκθεσης, προσέφερε ένα πανόραμα της εικαστικής δημιουργίας της περιόδου. Ετσι, η ανάγκη συστηματικής εκθεσιακής δραστηριότητας προβάλλεται επιτακτικά. Στη δεκαετία του 1890, η «Καλλιτεχνική Έκθεση Αθηνών» (1896, 1898, 1899, 1900), οι εκθέσεις της «Εταιρείας των Φιλοτέχνων» (1899, 1900), του «Παρνασσού» (1899, 1900) και της «Καλλιτεχνικής Ενώσεως» (1900) αποτελούν σημαντικότερες προσπάθειες (φωτ.: «Η Ανωτάτη Σχολή των Καλών Τεχνών» Δημ. Τσούχλου - Ασσαντούρ Μπαχαριάν, εκδ. «ΑΠΟΨΗ» 1984).

τάσασιν» (εφ. «Το Αστυ», 24 Δεκ. 1899). Αναγνωρίζει ότι στην ελληνική τέχνη δεν υπάρχει αντίστοιχο κίνημα, αλλά σε έργα καλλιτεχνών εντοπίζει στοιχεία που τον κάνουν να ονειρεύεται «εν γλυκοχάραγμα μιας τέχνης ευγενεστέρας και ποιητικώτερας» (εφ. «Το Αστυ», 24 Δεκ. 1899).

Κοινές διαπιστώσεις

Ο Π. Νιρβάνας διατυπώνει αντίστοιχες θέσεις και οι επιθέσεις του στον κλασικισμό και στο ρεαλισμό, τα δεσμά αυτά «της αισθητικής σκλαβιάς» (περ. «Η Τέχνη», τχ. 4, Φεβρ. 1899), είναι ιδιαίτερα σκληρές. Χαρακτηρίζει τον κλασικισμό κίνημα «υβριστικών... γελοίων... και πρόστυχον» (εφ. «Το Αστυ», 8 Σεπτ. 1900), που ξεπερνά τα όρια της ακαλαισθησίας και φτάνει αυτά της ιε-

ροσυλίας απέναντι στην αρχαία ελληνική τέχνη. Τον συνδέει με το σωβινισμό και την «επαρχιωτικήν πτωχοαλαζονείαν» και τον θεωρεί αναχρονισμό που εμποδίζει την πρόοδο. Από την άλλη πλευρά καταδικάζει την άψυχη, ανέμπνευστη και μηχανική αντιγραφή της ρεαλιστικής σχολής. Συνηγορεί για μια τέχνη υποκειμενική, πνευματική, που εκκινεί από το χώρο των ιδεών, προβολή ψυχικών καταστάσεων και συναισθημάτων.

Υποστηρίζει ότι τα όρια της τέχνης στην Ελλάδα «είνε ακόμα τόσο συγχισμένα και θολά» ώστε «δεν εμπορεί κανείς ν' αναζητήσει, σ' ένα αρμονικό σύνολο, ένα γενικό χαρακτηρισμό της νεοελληνικής ζωγραφικής...» (περ. «Η Τέχνη», τχ. 7, Μάιος 1899) και κατ' επέκταση της νεοελληνικής τέχνης.